

★ ★
Paula Noronen

KUVITUS *Terese Bast*

SUPERMARSU

PELASTAA SILAKAT

TAMMI

★
★ *Paula Noronen*
SUPERMARSU

pelastaa silakat

Kuvittanut *Terese Bast*

TAMMI
HELSINKI

Teos ilmestyi ensimmäisen kerran Gummeruksen
kustantamana vuonna 2009.

Tämän laitoksen teksti on kirjailijan kevyesti muokkaama.

Teksti © Paula Noronen 2009, 2023

Kuvitus © Terese Bast 2023

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-4766-3

Painettu EU:ssa

Homeinen järkytysräppi

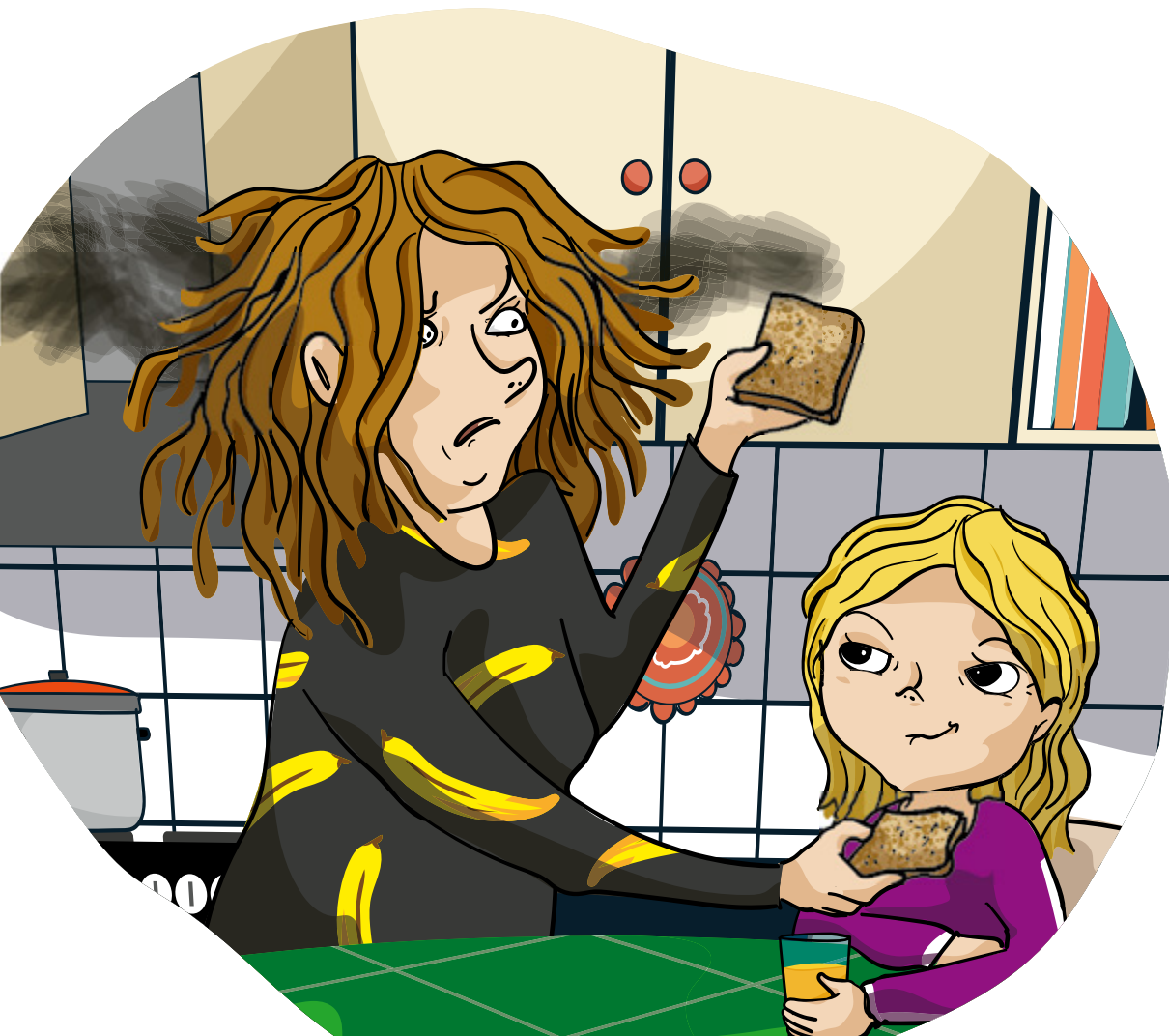
Ensimmäinen koulupäivä – pläääääääh! Tai oikeastaan puoliplääh, koska minulla oli ollut ikävä luokkakavereita ja tänään näkisin heidät pitkästä ajasta. Aamulla kun tepastelin aamiaispöytään, olin hetken aikaa ihan ihmeissäni ja hieroin silmiäni. Olin nimittäin aivan varma, että meidän ruokapöydän ääressä istuu siivousmoppi ja juo kahvia. Mutta se olikin äiti, joka oli hermona, kun koulu taas alkaa. Äiti herää kukonlaulun aikaan ja odotti aamiaispöydässä tukka pystyssä ja näytti ihan siivousmopilta. Kannattaisi varoa, ettei joku vielä luule häntä siivousvälineeksi ja sulje siivouskaappiin.

Äiti naputti sormillaan pöydän pintaa ja katsoi minua kiukkuisesti.

– Vauhtia nyt, Emilia! Ei ensimmäisenä päivänä voi myöhästyä!

– Voiko toisena koulupäivänä myöhästyä? Tai kolmantena? kysyin väsyneenä.

Äiti nappasi leivät paahtimesta. Minusta tuntui aivan siltä kuin äidin pään päällä olisi leijunut musta ukkospilvi.

– Syö nämä äkkiä, ja sitten vaatteet päälle. Ja onko reppu pakattu? Entä hampaat pesty? Harjaa tukka! Moneltako pääset? Pumppaa pyörän kumi! Anna Marsu-Haloselle ruokaa! Tee läksyt! Ai niin, mutta eihän teillä ensimmäisenä päivänä ole läksyjä. Plaa plaa plaa...

Äidin lista tuntui jatkuvan loputtomiin. Hän ei edes huomannut, kun minä häivyin ovesta ulos. Ikkunasta kuului äidin pölinä:

–...Laita tukka saporolle! Tuleeko Simo samaa matkaa? Otatko omenan välipalaksi? Onko kännykkä mukana?...

Sadan metrin päässä kotoa kännykkä piippasi. Äidiltä tuli viesti:

ÄITI:

Missä välissä lähdit?

MINÄ:

*Lähdin sen pyöränpumpun ja hampaidenharjauslitanian välissä.
Heippa, äiti! Hyvää työpäivää!*

Äiti on aivan sairaan kova hermoilemaan. Varmaan siksi, että hän lapsuudessaan asui talossa, jossa ei ollut kattoa ja koko ajan piti hermoilla, ettei sada sisään. Ajattele vaikka tällaista tilannetta: juuri kun olet tullut suihkusta, niin ulkona alkaa sataa, ja kastut uudelleen. Eikä ollut kivaa äidin akvaariokaloillakaan. Sateessa vesi valuu akvaarioon, aiheuttaa tulvan ja kalat huuhtoutuvat laidan yli. Yksi äidin kaloista ajautui aina mereen saakka, mutta onnistui kamppailemaan itsensä takaisin kylmästä merivedestä lämpimään akvaarioon.

Mummo kyllä väittää, etteivät äidin lapsuusmuistot pidä paikkaansa. Kyllä heillä kuulemma katto oli niin kuin muillakin perheillä. Mummo kertoi, että äiti viihtyi lapsena kuistilla ja muistaa siksi väärin. Uskon kuitenkin äitiä enkä mummoa, koska minusta on hausempaa ajatella, että äiti on nukkumaan mennessään tuijottanut kirkasta tähtitaivasta. Kyllä omalaatuiset lapsuudenmuistot voivat jättää ihmiseen ikuisen jäljen ja hermostuneisuuden. Ainakin Dr. Phil sanoi niin telkkarissa, ja hänhän nämä asiat tietää. Pidän Dr.

Philistä, koska hänellä on niin lämmin katse ja kiiltävä kalju.

Kun vihdoinkin saavuinkin koulun pihaan, Simo juoksi minua vastaan silmälasit huurussa.

– Emilia, Emilia, arvaa mitä! Koulu on lopetettu! Simo huusi ja huohotti juostessaan.

– Miten se voi olla mahdollista? En minä ainakaan ole vielä valmis työelämään! minä ihmettelin.

– En minäkään, mutta arvaa mitä!

– Älä arvuuttele, Simo, vaan mene suoraan asiaan, minä vastasin.

Joskus Simo saisi tiivistää asioita ja mennä heti asian ytimeen.

– Aasiaan? Miksi minun pitää mennä Aasiaan? Siellä on niin kuuma ja minulle tulee auringosta näppylöitä, Simo kysyi hämmentyneenä.

Simon superkuulo teki välillä tepposet. Onneksi paikalle juoksivat myös Lasse Kaaltio ja Mona Ranta. Hekin olivat ihan täpinöissään. Lasse pyyhki hikeä otsaltaan ja hihkui:

– Koulu on suljettu. Se on täynnä hometta! Nyt loppui koulunkäynti!

Mona Ranta alkoi innoissaan tanssia rivitanssia. Niin hän tekee aina, kun on iloinen. Hän on käynyt Itä-Helsingin rivitanssijoiden kurssilla ja on aika taitava.

Monan ja Lassen perässä paikalle juoksi koulumme siivooja, Rämpäri-Jaska.

– Siis meikäläinen on nyt niin järkyttynyt tästä homeasiasta, että meikäläinen vetäisee järkytysräpin, Jaska hihkaisi.

Kaikkia nauratti, sillä Jaskan räpit olivat aivan omaa laatuaan. Rämpäri-Jaska hyppäsi pyörätelineen päälle kuin estradille ja aloitti:

Joo joo jooo!

Monenlaista on järkytystä

ja lenkkarit aiheuttaa tärinää.

*Jos kengännauha on sulla rikki,
on päässä kohta melkoinen tikki.*

*Jos kesken kaiken nauha katkee,
voi housuistakin sauma ratkea.*

*Toinen järkytys on tietty telkkari,
jos kesken parhaimman Salkkarin
se sattuu posahtaa
ei voi tietää kuka kenet omakseen saa.*

Annoimme Jaskalle kunnan aplodit. Hän on uskomattoman lahjakas räppäämään. Rehtori saapui pihalle paperista tötteröä suunsa edessä pidellen.

– Jiihaa, oppilaat! Kuluneen kesän aikana koulusamme on havaittu hometta. Se tarkoittaa sitä, että koulun rakenteisiin on päässyt kosteutta ja homesieni on päässyt leviämään villisti kaikkialle. Jotkut teistä ovat varmasti kuulleet, että home on terveydelle vaarallista, ja siksi joudumme evakkoon emmekä voi palata ennen kuin homeongelma on ratkaistu.

– Mikä se evakko oikein on? kuiskasin Simolle.

– Se tarkoittaa sitä, että karjalaiset joutuvat pakkaamaan tavaransa, jättämään kotinsa ja lähtemään muualle asumaan, Simo supatti takaisin.

– Mutta eihän me olla mitään karvalaisia enkä minä ainakaan aio jättää kotia. Eikä aio kyllä äitikään. Äiti ei

halua muuttaa Itä-Helsingistä mihinkään, ei ainakaan mihinkään Karvalaan, minä sanoin.

Juuri silloin koulun pihaan kaarsi limusiini, jonka kyljessä luki "Margariinista voimaa". Rasva-Antero astui ulos limusiinista. Tapansa mukaan Rasvis oli myöhässä, mutta uutta oli Rasva-Anteron ajopeli, jonka rattia pyöritti arvokkaan näköinen kuski. Margariinitehtaalla meni näköjään hyvin, kun Rasva-Anteron isällä, margariinitehtaan omistajalla, oli varaa järjestää poikansa koulukuljetus noin hulppeassa autossa. Rasva-Antero kuunteli hetken rehtoria ja huusi:

– Selvä, jos joku homesieni on ottanut koulun haltuunsa, niin meitsi lähtee kotiin pelaamaan pleikkaa. Ja tiedoksi vaan, että aion pelata pitkään. Älkää häiritkö minua kouluasioilla pariin vuoteen!

– Seis, Antero! Kukaan ei lähde nyt mihinkään! rehtori kiljaisi paperitötterönsä. – Minulla on jo ratkaisu kouluongelmaamme, ja nyt me kaikki lähdemme tutustumaan uuteen kelluvaan kouluumme. Aloitamme opiskelut siellä heti maanantaiaamuna kello yhdeksän.

Tiedätte sitten, minne tulla, ja retkeily avartaa muutenkin mieltä, eikö?

Kaikki seisoivat paikoilleen jähmettyneinä ja tuijottivat rehtoria suu auki. Mikä ihmeen kelluva koulu?

Rehtori jatkoi:

– Kaupungilla ei ole tarjota meille ylimääräistä koulurakennusta, mutta sen sijaan meille rakennettiin kelluva koulu. Se kelluu meressä ponttonien varassa. Lähdetään katsomaan miltä se näyttää.

– Mikä se ponttoni oikein on? minä sihisin Simolle.

– Se on sellainen ilmalla täytetty säiliö, joka kelluu vedessä. Meidän mökillä on laiturin, joka kelluu ponttonien varassa, Simo sivisti minua.

Joskus minusta tuntuu, että Simo on kävelevä tietosanakirja. Minun ikioma googleni.

Ennen kuin huomasinkaan, meidät oli sullottu koulubussiin, jonka ikkunasta tuijotimme vanhaa rakasta homekouluamme. Kaikki olivat aivan puulla päähän lyötyjä. Kenenkään mieleen ei ollut juolahtanutkaan, että mitään tällaista voisi tapahtua ensimmäisenä koulupäivänä. Mona Ranta puhalsi huurua bussin

ikkunaan ja kirjoitti siihen "Justin". Luulen, että hän tarkoitti sitä laulaja Justin Timberlakea.

Saavuimme busseilla Vuosaareen, Aurinkolahden hiekkarannalle. Rannalta lähti pitkä laituri, jonka kylkeen oli kiinnitetty muovista kapselia muistuttava kelluva rakennus. Kapseli kellui veden päällä ja osa siitä veden allakin. Kapseli oli kirkkaan punainen ja sen kyljessä oli pieniä pyöreitä ikkunoita. Vähän samantlaisia kuin mitä olen nähnyt joissain sukellusveneistä kertovissa dokumenteissa. Katolla kohosi kyltti, jossa luki Aurinkolahden kelluva ala-aste.

Rehtori komensi meidät parijonoon ja huitoi kädellään meitä seuraamaan häntä.

– Jiihaa oppilaat ja varovasti laiturilla! Saatte kurkia ikkunoista sisään ja ihailla uutta kouluanne, mutta muistakaa, että maltti on valttia, rehtori opasti.

Laituri keinahteli puolelta toiselle sitä pitkin marssiesamme. Kurkimme pikkuikkunoista sisään. Kapseli näytti sisältä ihan tavalliselta koululta. Luokahuoneen seinällä oli liitutaulu ja pulpetit kohosivat suorissa riveissä. Simo seiso vieressäni ja höristeli korviaan.

– Emilia, kuulin juuri superkuulollani, että rehtori kysyi biologianopettaja Seija ”Muurahaiskarhu” Lipsaselta, että pysyihän tämä varmasti pinnalla.

– Mitä Seija vastasi?

– Hän sanoi, että jos ei pysy, niin sitten hänen tukansa kastuu.

– Mitä rehtori siihen sanoi?

– Rehtori sanoi, että Seijalla on niin paljon geeliä tukassa, että veteen tulee geelilautta, jonka päälle me voidaan hypätä, jos kelluva koulu uppoaa.

– Mitä Seija siihen sanoi?

– Hän vaan nauraa hekotti.

– Entäs rehtori?

– Hän nauroi takaisin ja sanoi olevansa Kuopiosta kotoisin, ja siksi hänellä on huumori verissä.

– En tiennytkään, että kuopiolaiset ovat jotenkin erityisen hauskoja. Oppia ikä kaikki.

Sitten Keittäjä-Donna käski kaikki riviin laiturille seisomaan ja jakoi meille lounaaksi lihapiirakat. Paitsi kasvissyöjille, jotka saivat paprikapiirakat. Paprika-allergiset saivat pelkät tomaatit, tomaatti-

allergiset saivat kurkut ja kurkkuallergiset saivat kurkkupastillit. Lounaan jälkeen rehtori jatkoi taas puhettaan:

– Jiihaa, lapset. Vietämme tulevan lukuvuoden täällä kelluvassa koulussa. Nyt te kaikki tiedätte, missä koulu sijaitsee, ja osaatte tulla oikeaan paikkaan heti maanantaina. Koulu alkaa kello yhdeksältä, älkää myöhästykö. Koskee myös sinua, Antero.

Olimme vähän pettyneitä, koska olisi ollut kiva nähdä koulu myös sisältä. Mutta rehtori oli tiukkana.

– Vasta maanantaina pääsette sisälle. Emme ole saaneet vielä kaupungilta avaimia. Rakensivat tämän koulun niin kiireellä, että unohtivat rakentaa siihen oven. Maanantaihin mennessä se on täysin valmis, ja silloin Siivooja-Jaska pitää teille esittelykierroksen.

Minusta oli vähän omituista, että koulussa ei ollut muka ovea. Miten muuten oli pystytty rakentamaan muut luokkatilat? Luulen, että hajamielinen rehtorimme on unohtanut koulun avaimet kotiin ja keksi tuollaisen hätävalheen, sillä eihän rehtori voi antaa noin huolimaton kuvaa itsestään oppilailleen. Olisipa

jo maanantai, koska voin kuvitella, että Siivooja-Jaskan kouluesittelykierros on jotain hauskaa.

– Menkää kotiin nyt kaikki, rehtori sanoi.

Kaikki taputtivat rehtorille. Rehtorista tulisi hyvä matkaopas.

Kotimatalla olin hieman sekavissa tunnelmissa. Ei sitä joka päivä tule vierailtua kelluvassa koulussa, tai sen pihalla. Homekoululle päästyämme päätimme Simon kanssa poiketa viellä lähikauppaan irtokarkkeja ihailemaan. Pyörimme karkkihyllyjen välissä ja suunnittelimme, mitä kaikkia lajeja ostaisimme seuraavana karkkipäivänä.

Illalla

Oma rakas karvakeräni, maailman söpöin marsu Marsu-Halonen oli jotenkin levoton. Se juoksi juoksupyörässä, hyppi ja pomppi ja päästeli ihmeellisiä ääniä. Otin sen syliini kurnuttamaan ja se järsi paitani hihaa. Tarkoittikohan se sitä, että seuraavana

yönä tulisi lähtö Jättiläismarsun luo? Yleensä se on sen merkki, kun Halonen on tuolla tuulella.

Toivottavasti! En ollut nähnyt Jättiläismarsua vähään aikaan.

Äiti lähti juuri sauvakävelylle. Hänellä on taas se kesäloman jälkeinen urheilukausi, jota hän kutsuu grillimakkaran sulatusviikoiksi. Hohojaa, silmät lupsahtavat kohta kiinni.

Supermarsu-Emilian luokka järkyttyy, sillä koko koulu joutuu evakkoon, meressä kelluvaan rakennukseen! Emilian syksy alkaa muutenkin piinallisissa merkeissä, sillä hänen äitinsä löytää uuden todella nolon poikaystävän, Pertin. Lisäksi Emilian paras kaveri Simo ryhtyy yllättäen pukumieheksi ja nimittää itseään konsultiksi.

Kaiken kukkuraksi Emilia saa Jättiläismarsulta tehtäväkseen pelastaa Itämeri! Miten ihmeessä edes Supermarsu voi selvitä moisesta haasteesta?

Teos oli ilmestymisvuonnaan 2009 Finlandia Junior -ehdokkaana. Uudesta vauhdikkaasta kuvituksesta vastaa Terese Bast.

Suosittu Supermarsu-elokuva perustuu kirjoihin *Supermarsu pelastaa silakat* sekä *Supermarsu lentää Intiaan*.

9 789520 447663

www.tammi.fi ■ L84.2 ■ ISBN 978-952-04-4766-3